

Foto: Dorian Delureanu

EVENIMENT

Vlad Mugur –

50 de ani de teatru

Prins în vârtoarea lucrurilor neimportante care ne răpesc tot timpul, adesea uităm să dăm cuvenita considerație acelor dintre noi care ne-au influențat în bine și hotărâtor existența. Spre meritul lor și spre deosebire de aproape tot restul țării, oltenii nu uită. Așa se face că, după premiera cu *Slugă la doi stăpâni* de Carlo Goldoni, în versiunea scenică și regia lui Vlad Mugur, marcând revenirea marelui regizor pe scena Naționalului craiovean, a avut loc, a doua zi, sărbătorirea celor 50 de ani de teatru ai acestui neobosit animator al teatrului românesc. Într-o atmosferă cordială, au ținut să-i aducă un omagiu, rememorând fapte semnificative, mulți dintre admiratorii săi, unii cunoscându-l încă din 1956, anul poposirii generației de aur a teatrului românesc la Craiova, în frunte cu profesorul lor Vlad Mugur.

S-a vorbit, pe bună dreptate, despre *școala lui Vlad Mugur*, care și-a lăsat o puternică amprentă asupra Teatrului Național din Craiova și apoi, peste ani, asupra Teatrului Național din Cluj, care a beneficiat de o perioadă de strălucire sub directoratul Vlad Mugur (1964–1971). Dintre foștii studenți și actori ai Naționalului craiovean a vorbit Victor Rebengiuc, emoționant fiind și cuvântul fostului director al teatrului, Alexandru Dincă. Nu întâmplător s-au aflat la această sărbătorire numeroși critici teatrali, mărturisindu-și atașamentul față de această școală de teatru, care le-a influențat destinul, încă din anii de ucenicie, fie ea craioveană, clujeană sau bucureșteană. Căci Vlad Mugur a reușit să fie iubit deopotrivă de actori și de critici, fără să facă altceva decât decât să-și respecte crezul artistic de-o viață, slujit cu exemplară dăruire de sine. (V.P.)

Vlad Mugur: Ce-am învățat în acei puțini ani de teatru craiovean?

Am învățat:

- Că teatrul cel mai important este tot cel de echipă.
- Că un talent trebuie înconjurat (*îmbrățișat*) cu dragoste și grijă.
- Că prietenia e de neînlocuit chiar și în teatru.
- Că teatrul are legile lui, pe care nu le poți sfida, decât cunoscându-le.
- Că încrederea în tine poate însemna și modestie.
- Că în teatru trebuie să știi să renunți.
- Că bun-gust înseamnă descoperirea celui prost.
- Că o idee, chiar genială, nerealizată scenic, e un dușman de care trebuie să fugi.
- Că noul trebuie să aibă rădăcini în tine.
- Că în procesul de creație trebuie să știi ce ai de spus și să știi pe cine trebuie să ascuți.
- Că zâmbetul unui mașinist la o repetiție valorează mai mult decât un consiliu artistic.
- Că, muncind la un spectacol, trebuie mereu să schimbi ceva, chiar și după premieră (ca un pictor pânza lui).
- Că trebuie să citești ce nu există.
- Că o concepție de care nu scapi poate deveni nocivă.
- Că distanța te apropie de creație.
- Că teatrul nu e viață.
- Că viața e o enciclopedie teatrală.
- Că trebuie să-nveți să-ți iubești nemulțumirea și să citești în palma scenei.